

Arrest

nr. 63 899 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 9 december 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 22 juni 2009 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Via op 9 mei 2010, op 14 augustus 2010, op 3 oktober 2010 en op 19 oktober 2010 gedateerde brieven maakten verzoekende partijen een aantal aanvullende overtuigingsstukken over.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 oktober 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoekende partijen op 10 november 2010 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22/6/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[A. L.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

[A., V.] [...]

+ kinderen:

[A., A.] [...]

[A., A.] [...]

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen :

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestig[ing] en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt dat uit de medische getuigschriften blijkt dat betrokkene een specifieke en medicamenteuze behandeling voor haar aandoening volgt. Dat de verwachte duur van de behandeling onbepaald is. Dat regelmatige specifieke opvolging nodig.

Wat betreft de behandelings-en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst verwijst de arts-attaché naar een mail van professor Ara Babloyan van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan waaruit blijkt dat de nodige geneesmiddelen beschikbaar zijn en de relevante zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Bovendien zijn de zorgen voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen en voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen, gratis. De aandoening van de betrokkene is opgenomen op de lijst voor gratis zorgen.

Ook verwijst de arts-attaché naar een ander schrijven van professor Ara Babloyan waaruit blijkt dat behandeling en opvolging van de aandoening mogelijk zijn in het land van herkomst. Dat de betrokkene voor medische zorgen terecht kan in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's van Armenië,

ofwel in gespecialiseerde medische centra. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen (inclusief aandoening van de betrokkene). Dat specifieke opvolging enkel mogelijk is in de hoof[d]stad Yerevan of in de steden Gjoemri, Vanadzor en Spitak en te betalen is. Uit de demografische gegevens en uit het administratief dossier blijkt dat zij afkomstig is van en vaste verblijfplaats had in Abovyan rond Yerevan. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Verder verwijst de arts-attaché naar de lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië waaruit blijkt dat de vereiste medicatie geregistreerd zijn in Armenië en op voorschrift verkrijgbaar zijn.

Tenslotte verwijst de arts-attaché naar de medisch[e] attesten van 27/4/2010 waarin Dr Vander Perre stelde dat betrokkene zich (op dat ogenblik) niet kon verplaatsen en (op dat ogenblik) niet kon reizen, niet kon reizen naar zijn herkomstland en dat er een oorzakelijk verband is tussen het herkomstland en de specifieke toestand van de betrokkene. Nochtans werden noch een specifieke termijn noch een reden aangegeven van reisongeschiktheid op de betreffende attesten. Ook de precieze aard van dit oorzakelijk verband werd niet verder uitgediept. De arts-attaché besluit dat de betrokkene kan reizen aangezien uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat betrokkene momenteel niet gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie op te reizen. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die eveneens op 10 november 2010 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 3 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980”

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Deze procedure is in voorliggende zaak kosteloos, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste en tweede middel, die samen kunnen behandeld worden, voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 22 juni 2009, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 22 juni 2009 en drie navolgende schrijvens dd. 9 mei 2010, 14 augustus 2010 en dd. 3 oktober 2010 wel degelijk diverse medische attesten (o.a. resp. dd. 09/06/2009 van dokter Hofman I., dd. 27/04/2010 en dd. 24/09/2010 van dokter Vander Perre Th.) en diverse attesten van psychologische zorgen dd. 29/05/2009, 26/04/2010, 05/08/2010 en dd. 14/09/2010 opgesteld door psychologe Kara Khanian, had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat zij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering:

[...]

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekster dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling hij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 22 juni 2009 en drie navolgende schrijvens dd. 9 mei 2010, 14 augustus 2010 en dd. 3 oktober 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoekster wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt - met name voegde zij bij haar aanvraag dd. 22 juni 2009 en drie navolgende schrijvens dd. 9 mei 2010, 14 augustus 2010 en dd. 3 oktober 2010 wel degelijk diverse medische attesten (o.a. resp. dd. 09/06/2009 van dokter Hofman I., dd. 27/04/2010 en dd. 24/09/2010 van dokter Vander Perre Th.) en diverse attesten van psychologische zorgen dd. 29/05/2009, 26/04/2010, 05/08/2010 en dd. 14/09/2010 opgesteld door psychologe Kara Khanian

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk, met name dat een regelmatige opvolging door een psychiater en psycholoog noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringgeschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

De door verzoekster voorgelegde medische verslagen (dd. 09/06/2009 van dokter Hofman I., dd. 27/04/2010 en dd. 24/09/2010 van dokter Vander Perre Th.) bevatten een overzicht van de medische aandoeningen waaraan zij lijdt

Als haar behandelende artsen bevestigen dat er medische behandelingen lopende zijn en dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken); dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in haar advies dd. 20 oktober 2010, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 22 oktober 2010 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven.

De ambtenaar-geneesheer geeft dienaangaande geen enkel waardeoordeel noch onderwerpt hij deze medische verslagen aan een inhoudelijke commentaar, laat staan dat hij de inhoud ervan zou tegenspreken.

Ten derde verwijst de controle-arts in zijn advies dd. 20 oktober 2010 alsook verweerder in de bestreden beslissing dd. 22 oktober 2010 naar zgn. correspondentie dd. 04/11/2008 en dd. 25/05/2009 met e.z. dokter Babloyan A. uit Yerevan, waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat psychotrope geneesmiddelen en psychische zorgen beschikbaar zijn in Armenië zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoekster mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoekster en aan haar behandelende artsen de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoekster zelf van toepassing is.

Verzoeksters rechten van de verdediging worden geschonden omdat zij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Armeense arts inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat ze deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde is de bestreden beslissing dd. 22 oktober 2010 in strijd met het advies dd. 20 oktober 2010 van de controlearts.

Verweerder trekt foutieve conclusies uit het advies van de controlearts die deze laatste nergens heeft weergegeven in zijn advies.

Zo houdt verweerder in de bestreden beslissing foutief voor dat "in het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp".

In tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, wordt in het advies van de arts NERGENS voorgehouden dat verzoekster arbeidsgeschikt zou zijn.

Deze conclusie van verweerder is dan ook strijdig met het advies van de arts, minstens is deze conclusie van verweerder voorbarig.

Ten vijfde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende artsen, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 22 juni 2009 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 21/06/2010:

“De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende geneesheer en psychologe van verzoekster.

...

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokter HOFMAN I. alsook psychologe KARA KHANIAN.

...

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Gezien de medische attesten dd. 09/06/2009, dd. 27/04/2010 en dd. 24/09/2010 van de behandelende artsen van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies dd. 20 oktober 2010 van de ambtenaar-geneesheer op cruciale punten (o.a. met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet kan reizen en met betrekking tot de ernst van de aandoening – hetgeen belangrijk is om een inschatting te kunnen maken over het al dan niet aanwezig zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst) tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 22 oktober 2010 de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 21 juni 2009 helemaal niet werd geantwoord.

Ten zesde kan de motivering van de bestreden beslissing dd. 22 oktober 2010 bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van de ambtenaar geneesheer zonder op zijn minst te antwoorden op de (overige) argumenten die verzoekster in haar verzoekschrift dd. 21 juni 2009 had aangehaald : waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in het herkomstland van verzoekster niet toegankelijk zijn.

Ofschoon de arts-attaché in haar advies dd. 20 oktober 2010 uitdrukkelijk stelt dat zij in haar medisch advies enkel rekening heeft gehouden met de beschikbaarheid van de medische behandeling in de medisch-technische zin en dat een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen eveneens aangewezen is om de continuïteit van de medische zorgen te garanderen, heeft verweerder in de bestreden beslissing nagelaten om dit onderzoek op grondige manier te verrichten.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaken van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 nu de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen. Stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993,67 ev.).”

3.1.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

[...]

Na onderzoek werd geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekster gewoonlijk verblijft. Er is geen bewijs aanwezig dat verzoekster niet kan terugkeren naar haar thuisland, of dat de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

De beslissing is gebaseerd op een uitgebreid medisch rapport van de arts-attaché d.d. 20 oktober 2010, hetgeen integraal deel uitmaakt van het administratieve dossier. Uit lezing van dit advies blijkt dat de verschillende medische attesten, die verzoekster heeft aangeleverd, wel degelijk in ogenschouw werden genomen en grondig werden onderzocht. Verzoekster verklaart ten onrechte dat met deze medische rapporten geen rekening werd gehouden, of en dat uit de beslissing niet kan worden afgeleid of de attesten wel onderzocht zijn. Het tegendeel blijkt echter uit het administratieve dossier.

In de beslissing wordt expliciet verwezen naar het medisch verslag van de arts-attaché. Het is niet nodig dat in de beslissing de volledige motivering van de controlearts wordt opgenomen.

Dat enkel de conclusies van het onderzoek worden vermeld, is op zich voldoende als motivering, vermits ook het medische verslag van de arts-attaché integraal deel uitmaakt van het administratieve dossier, en dus door verzoekster toegankelijk is.

De stelling van verzoekster, dat uit de beslissing niet blijkt dat met alle elementen werd rekening gehouden, kan niet worden bijgetreden. Het is voor verwerende partij alleszins niet duidelijk welke concrete aspecten uit de medische verslagen volgens verzoekster geen beoordeling hebben gekregen. Het is voor verwerende partij dan ook niet duidelijk welke medische opmerkingen onbeantwoord zijn gebleven volgens verzoekende partij. Verzoekster is op dit punt bijzonder vaag in haar kritiek op de beslissing, en geeft geen enkel concreet bewijs dat bepaalde gegevens geen beoordeling hebben

gekend. De bewijslast ligt wat dat betreft nochtans bij verzoekster. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd alvast niet aannemelijk gemaakt.

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)."

(RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

Geen enkele wetsbepaling legt op dat verzoekster aan een bijkomend medisch onderzoek moet worden onderworpen. Minstens duidt verzoekster een dergelijke wetsbepaling niet aan. Het is aan verzoekster om de nodige bewijzen aan te leveren van haar beweerde medische problematiek. De medische attesten dienen dermate gedetailleerd te zijn, dat het mogelijk is voor de controle-arts om een onderzoek ter zake te voeren. Indien medische attesten gebreken zouden vertonen, onvolledig zouden zijn of onduidelijkheden zouden bevatten, dan kan dit niet ten kwade geduid worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster moet zelf zorgen voor een zorgvuldige bewijsvoering en met de nodige bewijzen voor de dag komen.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RVV, arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)

Verwerende partij merkt verder op dat de correspondentie met de heer Ara Babloyan wel degelijk deel uitmaakt van het administratieve dossier, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert. Verzoeksters middel mist derhalve feitelijke grondslag wanneer zij stelt dat zij geen kennis heeft kunnen nemen van deze correspondentie, en dat zij niet kan controleren of de informatie wel op haar van toepassing is.

In de correspondentie met prof. Babloyan wordt wel degelijk aangehaald dat de behandeling en opvolging die verzoekster nodig heeft, beschikbaar is in het land van herkomst. De nodige geneesmiddelen zijn beschikbaar en de relevante zorgen zijn gratis op medisch voorschrift. De aandoening van verzoekster is opgenomen in de lijst van gratis zorgen.

In de bestreden beslissing wordt ook herhaald wat in het advies van de arts-attaché staat, namelijk dat de behandeling en opvolging van de aandoening mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekster betwist deze stelling, maar brengt van haar mening zelfs geen begin van bewijs aan. Uit niets dat verzoekster aanbrengt blijkt dat zij geen toegang kan hebben tot de gezondheidszorgen in haar land, en de nodige behandeling niet kan verder zetten.

In de beslissing wordt tot slot gesteld dat het medisch advies van de arts-attaché niet vermeldt dat verzoekster arbeidsongeschikt zou zijn. Verwerende partij begrijpt niet waarom verzoekster van mening is dat het advies van de arts-attaché en de beslissing op dat vlak tegenstrijdig zouden zijn. Terecht werd dan ook gesteld dat verzoekster zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met noodzakelijke hulp. Dat geldt eveneens voor de echtgenoot van verzoekster, van wie zelfs geen medische klachten bekend zijn. Verzoekster heeft niet aangetoond, moest er al een prijskaartje hangen aan de medische zorgen in haar thuisland, dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om deze kosten te financieren.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit

onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud van deze beslissingen verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekende partijen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Verwerende partij oordeelde – op basis van een verslag van een ambtenaar-geneesheer en inlichtingen die verkregen werden via professor Ara Babloyan – dat eerste verzoekende partij kan reizen, dat de medicatie en de medische zorgen die zij nodig heeft ook in haar land van herkomst kunnen verkregen worden en dat niet blijkt dat zij niet kan instaan voor de kosten die verbonden zijn aan de vereiste medische opvolging en besloot dat de aanvraag van eerste verzoekende partij, om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden, derhalve ongegrond is.

Eerste verzoekende partij stelt zes bemerkingen te hebben bij de motivering van de eerste bestreden beslissing.

Allereerst voert zij aan dat zij verscheidene medische attesten en verslagen inzake psychologische zorgen bij haar aanvraag heeft gevoegd en hieruit blijkt dat een verdere opvolging van haar medische problemen vereist is. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet in vraag gesteld dat eerste verzoekende partij gezondheidsproblemen heeft en dat deze problemen verder dienen opgevolgd te worden. Er wordt enkel geduid dat deze aandoeningen verder kunnen behandeld worden in Armenië, aangezien de vereiste geneesmiddelen en opvolging er beschikbaar zijn. Verzoekende partijen weerleggen deze vaststelling, die door verwerende partij met stukken gestaafd wordt, niet.

Ten tweede stelt eerste verzoekende partij dat zij een medische behandeling volgt en dat dit gegeven zou moeten volstaan om haar tot een verblijf te machtigen. Haar standpunt vindt evenwel geen steun in de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In een derde punt betoogt eerste verzoekende partij dat zij geen kennis heeft van de brief en het mailbericht van professor Babloyan waarop de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies baseerde om te stellen dat de medicatie die zij nodig heeft in Armenië beschikbaar is en dat haar psychische problemen er kunnen behandeld worden. Het loutere feit dat eerste verzoekende partij geen kennis heeft van de inhoud van deze documenten laat uiteraard op zich niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet op correcte feiten zou gebaseerd zijn of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen. De Raad stelt verder vast dat de brief en het mailbericht van professor Babloyan opgenomen zijn in het administratief dossier dat door verwerende partij werd neergelegd en dat uit voormeld schrijven blijkt dat er in Armenië psychiaters zijn, dat er medicatie beschikbaar is en dat er een medische infrastructuur aanwezig is om personen met psychische problemen te verzorgen. Het stond eerste verzoekende partij vrij om, vooraleer zich tot de Raad te wenden, op basis van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur inzage te vragen in het administratief dossier van verwerende partij. Zij kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij voormelde stukken niet inhoudelijk kon verifiëren.

Eerste verzoekende partij voert ook aan dat verwerende partij verkeerdelijk stelde dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet vermeld wordt dat zij arbeidsongeschikt is. Een eenvoudige verificatie van het advies van de ambtenaar-geneesheer leert echter dat hierin inderdaad niet wordt vermeld dat eerste verzoekende partij arbeidsongeschikt is. De bewering van eerste verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

In zoverre eerste verzoekende partij daarnaast stelt dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer hoe dan ook niet blijkt dat zij wel arbeidsgeschikt is kan de Raad slechts vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk is om, nu geen gegevens beschikbaar waren waaruit het tegendeel bleek, het feit dat eerste verzoekende partij arbeidsgeschikt is als uitgangspunt te nemen. Verzoekende partijen tonen trouwens niet aan dat dit uitgangspunt in casu incorrect is. Ten overvloede dient te worden gesteld dat

het antwoord op de vraag of eerste verzoekende partij arbeidsgeschikt is enkel van belang is om na te kunnen gaan of zij voldoende financiële middelen kan verwerven om de nodige geneesmiddelen en medische opvolging te kunnen bekostigen en in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat ook andere gezinsleden een inkomen kunnen verwerven dat moet toelaten de medische kosten van eerste verzoekende partij te dragen. Uit het door verwerende partij neergelegde administratieve dossier blijkt bovendien niet dat verzoekende partijen minvermogend zijn. Zij verklaarden namelijk 22.000 dollar te hebben besteed aan hun reis naar België. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan welk belang zij hebben bij dit onderdeel van het middel.

Eerste verzoekende partij voert ook aan dat de ambtenaar-geneesheer die verwerende partij adviseerde heeft nagelaten haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan eerste verzoekende partij lijdt en de ernst van haar aandoening op zich niet in vraag stelt rustte er op hem echter geen verplichting om eerste verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen (cf. *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 35). In zoverre eerste verzoekende partij betoogt dat de conclusies van de ambtenaar-geneesheer inzake de mogelijkheid om te reizen niet overeenstemmen met deze van de artsen die zij consulteerde moet worden opgemerkt dat dokter Hofman enkel noteerde dat eerste verzoekende partij zelf verklaarde dat zij niet kon reizen, doch niet aangaf dat haar medische toestand toeliet tot dit besluit te komen. Wat de attesten van een psycholoog betreft heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies terecht aangegeven dat deze niet werden opgesteld door een arts en dus niet kunnen aanvaard worden bij een zuiver medische beoordeling. Dokter Vander Perre, de psychiater die eerste verzoekende partij raadpleegde, stelde louter dat er een oorzakelijk verband is tussen de psychische problemen van eerste verzoekende partij en haar land van herkomst en dat zij daarom niet kan terugkeren naar Armenië. Hij gaf evenwel niet aan dat eerste verzoekende partij fysiek niet in staat was om te reizen. De ambtenaar-geneesheer die verwerende partij adviseerde merkte dan ook op dat het feit dat er een niet nader toegelicht oorzakelijk verband zou zijn tussen de psychische problemen van eerste verzoekende partij en haar land van herkomst niet toelaat te besluiten dat er een actuele contra-indicatie is om te reizen. De betrokken geneesheer wees hierbij op het feit dat uit de aangebrachte medische attesten niet bleek dat eerste verzoekende partij gehospitaliseerd werd of dat er sprake was van een instabiele medische toestand. Eerste verzoekende partij geeft te kennen niet akkoord te gaan met het advies van de controlearts maar toont hiermee niet aan dat deze conclusies foutief zijn of dat slechts tot deze conclusies kon gekomen worden na een bijkomend medisch onderzoek.

Door te benadrukken dat zij bij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft aangegeven dat verwerende partij haar steeds mocht contacteren om nadere toelichting te verstrekken, toont eerste verzoekende partij evenmin aan dat verwerende partij haar medische situatie foutief inschatte.

De bewering van eerste verzoekende partij dat verwerende partij zou nagelaten hebben rekening te houden met de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië is zonder meer incorrect. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij wel met dit gegeven rekening gehouden heeft. Zij heeft immers gemotiveerd dat *“de nodige geneesmiddelen beschikbaar zijn en de relevante zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts”* en dat *“de zorgen voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen en voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen, gratis [zijn]”* en hierbij verduidelijkt dat *“de aandoening van de betrokkene is opgenomen op de lijst voor gratis zorgen.”* Daarnaast heeft zij uiteengezet dat een medische infrastructuur aanwezig is en dat een specifieke opvolging van de medische problematiek van eerste verzoekende partij mogelijk is op verschillende plaatsen in Armenië en ook in de regio waaruit zij afkomstig is. Wat betreft het gegeven dat deze opvolging niet kosteloos is heeft zij toegelicht dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij arbeidsongeschikt is en zij dus door een tewerkstelling in een inkomen kan voorzien dat haar toelaat de medische kosten te dekken. Tevens heeft verwerende partij gesteld dat ook de echtgenoot van eerste verzoekende partij mee kan instaan voor de kosten die verbonden zijn aan de opvolging van de aandoening waaraan zij lijdt. Verzoekende partijen weerleggen deze vaststellingen, die gebaseerd zijn om meer actuele informatie dan de inlichtingen die verzoekende partijen bij hun aanvraag voegden, niet.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van

de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3.4. De Raad wijst er verder op dat verwerende partij terecht opwerpt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

4.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekende partijen ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stellen het volgende:

“Uit de door verzoekster hij haar aanvraag dd. 21 juni 2009 voorgelegde medische verslagen bleek dat verzoekster niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een adequate medische behandeling in haar herkomstland niet aanwezig is waardoor een terugkeer onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende:

Artikel 3 Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een terugkeer naar haar land van herkomst is minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt."

3.2.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

"[...]

Verwerende partij verwijst naar het eerste middel, en herhaalt dat de arts-attaché besloten heeft, na onderzoek, dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekster gewoonlijk verblijft.

Verzoekster bekritiseert de beslissing, maar brengt geen enkel bewijs aan dat de beslissing onterecht zou zijn. Het is verwerende partij ook niet duidelijk met welke gegevens volgens verzoekster ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Er is dan ook geen bewijs aanwezig dat verzoekster niet kan terugkeren naar haar thuisland, of dat de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Louter hypothetische schendingen volstaan alleszins niet om een vermeende schending van artikel 3 EVRM hard te maken."

3.2.3. De Raad stelt vast dat in casu door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de gezondheidsproblemen waarnaar eerste verzoekende partij verwees haar niet verhinderen om te reizen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken tevens blijkt dat haar medische problemen ook in haar land van herkomst kunnen behandeld worden. Eerste verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de behandeling die zij nodig heeft voor haar in Armenië niet toegankelijk zou zijn.

Er dient voorts op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

In deze omstandigheden kan eerste verzoekende partij niet gevolgd worden in haar standpunt dat de continuïteit van de zorgverstrekking in het gedrang dreigt te komen en dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou inhouden van de verbodsbepaling die voortvloeit uit artikel 3 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3.3.1. In een vierde middel voeren verzoekende partijen opnieuw de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun standpunt betogen zij het volgende:

"Bij haar verzoekschrift dd. 21 juni 2009 en drie navolgende schrijvens had verzoekster twee medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende artsen en psychologe (o.a. dd. 09/06/2009 van dokter Hofman I., dd. 27/04/2010 en dd. 24/09/2010 van dokter Vander Perre Th. en diverse attesten van psychologische zorgen dd. 29/05/2009, 26/04/2010, 05/08/2010 en dd. 14/09/2010 opgesteld door psychologe Kara Khanian bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die

aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en een psychologe en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen. doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 20 oktober 2010, dat niet volledig was en strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts.

Het geground verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.”

3.3.2. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij als volgt:

[...]

Verwerende partij verwijst naar hetgeen uitgezet werd in de vorige middelen, en herhaalt dat er geen enkele reden was om een bijkomend onderzoek te vragen. Alleszins is er geen enkele wettelijke bepaling die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om een bijkomend medisch onderzoek te doen van zodra blijkt dat de door verzoekster aangeleverde gegevens gebreken of hiaten zouden vertonen. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de bewijsvoering.

De verschillende medische attesten en rapporten werden wel degelijk aan een grondig onderzoek onderworpen. Nu vast staat dat de nodige behandelingen en medicaties voorhanden zijn in het thuisland van verzoekster, en nu blijkt dat deze ook toegankelijk zijn voor verzoekster, is het verwerende partij niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990.)

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling." (R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)"

3.3.3. In zoverre verzoekende partijen nogmaals de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de eerste twee middelen.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK